

IGOR KOLAROV

Ezer álarc háza

– regény két gitárra és egy auloszra –
(Részlet)

1. TOLEDÓI VILLA

Efinek hívnak.

Mit mondjak még magamról?

Kihajítottam a nagynéném tévéjét az ablakon, megszúrtam villával I. Hannibált, a macskámat (le akartam ellenőrizni, él-e), gumikígyót csempésztem a gyümölcsös polcra a boltban.

Van még valami.

Soha nem alszom.

2. LÁTHATATLAN EFI

Én nem olyasvalaki vagyok, akiről könnyű elgondolni bármit.

Egyszerűen nem tudom, honnan kezdjem a magamról való gondolkodást.

Ha meg is próbálom, nehezen bírom ki, hogy ne álljak fejre.

Mégis, mindent el lehet mondani mindenkiről. Például:

Efi hó.

Efi mongúz.

Efi probléma.

Efi végeláthatatlan éjszaka.

Kivezető út nélküli dzsungel vagyok.
Hát így állnak a dolgok.

3. AZ EGYFORMA KÉRDÉSEK LÁDIKÁJA

- Az egekre, Efi, miért nem tudsz olyan lenni, mint más kislányok? – kérdezi a néném.
- Mert a világ tele van más kislányokkal.
Igaz, ami igaz, ő sem volt olyan, mint más nagynénik.

4. TÍZ CSALÁD OTTHONA

A nagynéném, I. Hannibál, a macskám és én az Erik Satie utca 9. szám alatt éltünk.

A háromemeletes épületnek tetőtere is volt. A tetőterre vezető lépcsősor végén egy mindig kulcsra zárt, fémrácsos ajtó állt. A tetőtérben senki sem élt. Ismertem az összes lakót, és természetesen mindannyian kerültek engem egy kicsit. Ha-ha.

Az épület a legrégebb volt az utcában, és a legrégebbek között volt a városban. Megpróbáltam kiszámolni, hány lakója lehetett a keletkezésétől egészen máig.

Az eredmény: sok.

5. A BOLYGÓ NEVE: I. HANNIBÁL

Álmodnak-e a macskák?

Biztosan.

De I. Hannibál a lusták lustája volt, úgyhogy ez az ő esetében nem érvényes.

I. Hannibál naphosszat csak heverészett.

Hatalmas volt. Úgy értem, valóban hatalmas. Egy fenevad. Óriási mennyiségű ételt volt képes behabzsolni. Nem válogatott, megevett mindent. Falánk jószág volt.

Ezerféle módja van annak, miként lehet megszártítani az állatokat fürdés után. Már ha fürdenek egyáltalán. I. Hannibált úgy szárítottam, hogy a csillárhoz kötöttem őt a nagynéném térdharisnyájával. Fenséges látvány. Soha nem tiltakozott, túlságosan is lusta volt ehhez.

Be kell ismernem.

I. Hannibál lenyűgözött engem.

6. KIS SIVATAG

Mondani szeretnék valamit a kis Efiről. De nem tudok. A nyolc évvel ezelőtti Efiről, vagy a két évvel ezelőttről. Mit éreztem, amikor hatéves voltam? Nem tudom. Emlékszem eseményekre, de nem emlékszem magamra. Mintha mások emlékei élnének bennem.

Ez azt jelenti, hogy félig üres a fejem.

7. GALÉRIA

D. Elena, a legjobb egyetlen barátnőm több mint 120 portrét festett rólam. Ő festő. A városközpontban volt műterme.

D. Elena tudja, hogy az emlékezetem lyukacsos, mint a lyukacsos sajt.

Megkérdeztem tőle egyszer a műteremben:

– Miért én vagyok rajta mindezek a képeken?

– Az nem te vagy – mondta. – Az a te múltad.

8. CIPŐ A TÚLOLDALRÓL

Néhány megjegyzés I. Hannibálról.

- I. Hannibál egy hatalmas, vénséges rejtély.
- I. Hannibál nem csibe.
- I. Hannibál nem cipő.
- I. Hannibál egy idióta. Néha.

- Ugyanabban a hónapban és ugyanabban az évben született, amikor én.
- S mégis, nem én vagyok I. Hannibál, ő meg nem Efi.
- Könnyebb mongúznak lenni, mint I. Hannibálnak.
- Meggyújtottam a farkát. Kétszer.
- I. Hannibál a leghallgatagabb macska az egész univerzumban.

9. ÚJ KÉP

– Vedd fel ezt – mondta D. Elena, és a kezembe nyomott egy pazar bizánci ruhát. – El szeretném készíteni a portrédat ebben.

– Megint? Hát nincs már elég portrém?

– Nincs. Ezen kívül pedig: csodaszép arcod van.

Csodaszép arcom?

Naná.

Az orrom. Kezdjük az orrommal. Túl hosszú és szeplős. A fülem néha kicsi, néha nagy. A szemem nemkülönben. A szemem alatti táskáktól legalább egy évvel idősebbnek látszom. Továbbá... A karom vékony, mint a nád, a lábszáram meg vastag. Lúdtalpas vagyok, bütykös a térdem, keskeny a vállam. Inkább nem is sorolom tovább. Ez vagyok én. Tessék.

Mégis, szeretném, ha az orrom még hosszabb lenne.

Az valamiért olyan érdekes.

10. MISZTIKUS SZÍN

D. Elena 29 éves volt, és pontosan 17 évvel volt idősebb nálam. Ha ez valakit érdekel.

Elvárásolt a hangszíne. A régi könyvek színe. A rántottához széttört tojások színe. A Bajkál-tó színe.

Olyan lehet talán, mint az alvó embereké.

Amikor, mint az eső, lehull egy különleges álom, s lemos mindent.

11. ÚJ MEGJEGYZÉSEK I. HANNIBÁLÉRÓL

I. Hannibál időnként jócskán meglepett engem. Például a különös tekintetével. Attól aztán nem volt menekvés. Olyan volt, mintha mindjárt megszólalna.

Egészen valószínű, hogy az első dolog, amit mondana, a következők egyike lenne:

- Adj enni, Efi, éhen halok.
- Gyönyörű vagyok, nemde? Megengedtem neked, hogy birtokolj engem.
- Csakis azért létezel, hogy engem simogass, fogadd ezt el.
- Te hülye tyúk, ne tuszkolj be a sütőbe, hát malac vagyok én?!

De, mint ahogyan már mondtam, ő volt a leghallgatagabb macska az egész univerzumban.

12. ARCIMBOLDO A FAZÉKBAN

D. Elena dolgai között kutakodtam a műteremben. Több száz könyve és képe között ráakadtam egy Arcimboldo nevű festőre. Egyedül fedeztem fel őt magamnak.

Giuseppe Arcimboldo.

1527-ben született, 1593-ban halt meg. Ez minden, amit tudnom kell róla.

Ennyi. Ha festő lennék, úgy festenék, mint ő. Arcimboldo lennék, ez kétségtelen. A képein különféle gyümölcsöket (körtét, almát, szőlőt), fákat, füveket, állatokat és halakat helyezett egymás mellé, így hozta létre különféle fura szerzetek portréit.

Hirtelen rámtört a vágy, hogy összegyűjtsem az összes képét és megfőzöm őket ebédre.

13. A TŰZ, A FŰSZEREK ÉS A CSEND MŰVÉSZETE

Végtére is, ez volt az igazság.

Mestere voltam az ételkészítésnek. Meg tudtam csinálni mindent, amit csak elképzeltem. Elég volt megtapogatnom valamilyen élelmiszert, s máris tudtam, mit tudok belőle készíteni.

D. Elena azt mondta, hogy van érzésem a dolgokhoz. Meg tudtam változtatni, át tudtam alakítani őket.

Egyszerű. Csak hallgatni kell. A dolgok el fogják mesélni maguktól a történetüket.

– Minden lélegzik – mondtam D. Elenának.

14. A NÉNÉM HÉTFÉLE LEÍRÁSA

A nagynéném éjjeliórként dolgozott egy bébiétel-gyárban.

Ez azt jelenti, hogy bizonyos tekintetben hasonlítunk. Mindketten tudtuk, hogy pontosan milyen az éjszaka. Hacsak el nem szunyókált a munkahelyén. De mindegy is.

Kicsoda is valójában az én néném?

Első leírás: A néném egy gladiátor. Nem tudom, miért. Ez a gondolat sokáig motoszkál a fejemben.

Második leírás: A nénémnek van tehetsége a kertészkedéshez, de nincs neki kertje.

Harmadik leírás: A néném esetlen. Valódi mestere a rendetlenségnek.

Negyedik leírás: A néném képregényeket olvas.

Ötödik leírás: A néném függőt visel az orrában.

Hatodik leírás: A néném – néha – gyengéd, mint a szellő.

Hetedik leírás: A néném mélységesen hallgat, tetőtől talpig. Úgy hallgat, mint ahogyan Afrikában hallgatnak az emberek.

Végkövetkeztetés: Nem ismerem a nénémet.

Még egy végkövetkeztetés: Nem ismer ő sem engem.

15. NAGY KÖR, KIS KÖR

D. Elena becipelt a műterembe egy glóbuszt.

– Milyen hülye ötlet – mondtam –, elkészíteni a világ mását.

Megrajzolni, kifesteni, nevet adni a hegyeknek, a folyóknak meg az országoknak. Ha innen nézed, nagyon kicsinek látszik, nem?

– De – mondta D. Elena.

– Miről gondolkodsz? Szórakozottnak tűnsz.

– El szeretnék menni, Efi.

– Hová?

– Egy olyan helyre, amit még nem találtak ki.

16. KÉTSZEMÉLYES GITÁR

– Mesélj anyáról meg apáról – kértem a néném.

– Miről szeretnél hallani?

– A zenéről.

– Anyukád ujjában valami varázslat rejlett, tudod? Amikor elkezdett gitározni, az egész világot a feje tetejére állította. Olyan szépen muzsikált.

– És apa?

– Ő szépen tudta őt hallgatni. Tökéletesek voltak.

OROVEC Krisztina fordítása